

Arrest

**nr. 128 630 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

Op 23 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt aan verzoeker een bijkomende termijn van één maand verleend voor het overmaken van bijkomende stukken.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 118 505 van 6 februari 2014 het beroep verwerpt.

Op 28 juni 2013 dient verzoeker aanvullende stukken in.

Op 21 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 08/01/2013 door G. D. E. W., geboren te Berlijn op 09/05/1954, onderdaan van Duitsland, identificatienummer in het rijksregister (...)verblijvende te (...), om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag ingediend op 08/01/2013 als werknemer / werkzoekende (artikel 40 § 4,° van de wet van 15/12/1980).

Zijn aanvraag werd op 23/05/2013 ten gronde geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken om reden dat de voorgelegde stavingsstukken niet konden overtuigen dat hij als werkzoekende een reële kans had op tewerkstelling.

Bij gebrek aan tewerkstelling kon hij ook als werknemer het verblijfsrecht niet bekomen.

Deze beslissing werd hem op 29/05/2013 ter kennis gebracht waarbij hem uitzonderlijk een extra termijn van één maand werd toegekend om alsnog bijkomende bewijsstukken voor te leggen om zijn aanvraag te ondersteunen.

Op 28/06/2013 maakt de raadsman van betrokkene de reeds eerder voorgelegde stavingsstukken opnieuw over, met name het attest van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB dd. 05/04/2013 en 2 inschrijvingsbewijzen bij een interimkantoor dd. 04/02/2013 en 20/02/2013.

Hij maakt eveneens een doktersattest over dd. 17/06/2013 waarin staat dat betrokkene wegens medische redenen werkongeschikt is t.e.m. 14/07/2013.

Hierbij verwijst hij naar artikel 42bis § 2, 10 van de wet van 15/12/1980. Dit wetsartikel heeft betrekking op het behoud van verblijfsrecht ingeval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid als gevolg van ziekte of ongeval. Gezien betrokkene het verblijfsrecht niet heeft verkregen is deze wettelijke bepaling niet op hem van toepassing.

Betrokkene toont ook niet aan dat zijn tijdelijke arbeidsongeschiktheid van destijds aan de basis ligt van zijn huidige inactiviteit. Derhalve is ook dit geen element waardoor het verblijfsrecht aan betrokkene toegekend kan worden.

Naast het attest van arbeidsongeschiktheid heeft betrokkene geen nieuwe elementen meer aangeleverd.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er niet in geslaagd is om in een tijdspanne van ruim 13 maanden 1 dag tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of op interimbasis.

Geen enkel element in het administratief dossier kan overtuigen dat deze situatie in de toekomst zal veranderen.

Gelet op het gebrek aan een tewerkstelling kan betrokkene uiteraard het verblijfsrecht als werknemer niet bekomen.

Zijn situatie is dus ongewijzigd.

Derhalve wordt de initiële beslissing van 23/05/2013 bevestigd.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 51 § 2, tweede lid van het K.B. van 08/10/1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A. Verzoeker zoekt werk en maakt een reële kans te worden aangesteld

Art. 40, § 4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder Vreemdelingenwet genoemd) stelt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Overeenkomstig art. 42bis, § 1 Vreemdelingenwet kan er een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden.

1. Verzoeker is het Rijk binnengekomen om werk te zoeken

Nochtans moge het in casu duidelijk zijn dat verzoeker nog steeds voldoet en steeds voldaan heeft aan de voorwaarden van art. 40, § 4, 1° Vw.

Verzoeker is immers duidelijk het Rijk binnengekomen om werk te zoeken. Dit blijkt uit zijn inschrijvingen bij de VDAB alsook interimkantoren.

2. Verzoeker kan bewijzen dat hij nog werk zoekt

Verzoeker kan bewijzen dat hij nog werk zoekt.

Verzoeker is immers nog steeds ingeschreven bij de VDAB en enkele interimkantoren. Verzoeker heeft enkel pech dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt is, hetgeen zijn zoektocht naar werk louter tijdelijk bemoeilijkt.

3. Verzoeker maakt een reële kans om te worden aangesteld

Verzoeker maakt een reële kans om spoedig te worden aangesteld. Er bestaat geen enkele reden om te vermoeden dat verzoeker geen kans maakt om reëel te worden aangesteld. Evenmin bestaan er enige aanwijzingen, bijvoorbeeld vanwege de VDAB, dat verzoeker onwillig zou zijn om te werken, quod non.

B. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van art. 42bis, § 2, 1° Vreemdelingenwet

Verzoeker is conform art. 42bis, § 2, 1° Vreemdelingenwet als gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt.

Verzoeker dient dan ook conform art. 42bis, § 2 Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht te behouden.

De werkelijke tijd die verzoeker aldus wordt geboden om werk te vinden (vanaf januari 2013) met inachtneming van zijn periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid, is dan zeer onredelijk kort te noemen.

Uit de samenlezing van art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet met art. 42bis, § 2, 1° Vreemdelingenwet, dient te worden geconcludeerd dat de redelijkheid veronderstelt dat er begrip dient te zijn voor de Unieburger die het Rijk is binnengekomen op zoek naar werk en een reële kans maakt op tewerkstelling, doch tijdens deze zoektocht tijdelijk arbeidsongeschikt wordt ingevolge ziekte.

De artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 2, 1° Vreemdelingenwet zijn dan ook geschonden."

3.2 Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij een aanvraag tot een verklaring van inschrijving heeft ingediend als werknemer/werkzoekende op 8 januari 2013. Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij vast dat verzoeker niet aantoonde een reële kans te maken op tewerkstelling, vermits hij er niet in geslaagd is om in een tijdspanne van ruim 13 maanden één dag tewerkstelling te bekomen, zelfs niet op proef of op interim basis.

Verzoeker weerlegt dit motief niet door opnieuw te wijzen op zijn inschrijvingen bij de VDAB en de interimkantoren. Ook zijn tijdelijke arbeidsongeschiktheid van 17 juni 2013 tot 14 juli 2013 doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in een tijdspanne van ruim 13 maanden niet één dag was

tewerkgesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk aan de hand van de inschrijvingen bij de VDAB en de interimkantoren dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld aangezien hij zelf bevestigt dat hij ruim 13 maanden is ingeschreven en in deze tijdspanne geen enkele dag was tewerkgesteld. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling, nu hij zelf aangeeft dat hij slechts een maand arbeidsongeschikt was in deze tijdspanne van 13 maanden.

Een schending van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De opgeworpen schending van artikel 42bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet is niet dienstig.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu is het verblijfsrecht van verzoeker niet beëindigd maar is het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd.

Het eerste middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Daar de beginselen van behoorlijk bestuur algemene rechtsbeginselen uitmaken in onze rechtsorde, vormen zij een grond tot nietigverklaring.

De thans bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden ingevolge de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A. Zorgvuldigheidsbeginsel

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en de beslissing dient dan ook te steunen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Aan de bestuursbeslissing dient dan ook een nauwgezette belangenafweging ten grondslag te liggen.

Bovendien mag een beleidsnorm niet automatisch, zonder enig onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.’

In casu kan men stellen dat verweerster geenszins het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd.

De bestreden beslissing d.d. 21 februari 2014 vermeldt expliciet dat zij een bevestiging is van de initiële beslissing d.d. 23 mei 2013.

Het maakt echter een manifest onzorgvuldig bestuursoptreden uit vanwege verweerster om een beslissing d.d. 21 februari 2014 te baseren op de toestand zoals zij bestond op 23 mei 2013, zonder enige omstandigheden van na 23 mei 2013, minstens van na 28 juni 2013, nog maar in overweging te nemen.

Verzoeker deed zijn aanvraag pas in januari 2013, doch in mei 2013, ongeveer 4 maanden later, werd reeds beslist - toenmalige beslissing die thans bevestigd wordt in de bestreden beslissing – dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling zou maken.

Verzoeker kreeg aldus slechts 4 maanden om werk te zoeken met nog 1 bijkomende maand om de stukken van zijn zoektocht naar werk voor te leggen.

Uit het gebrek aan het vinden van werk op een termijn van 4 maanden, kan niet geconcludeerd worden dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling zou maken.

Een dergelijke stelling maakt dan ook een onzorgvuldig bestuursoptreden uit die noodzaakt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.

B. Het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de rechter dat oordeel dient onwettig te bevinden dat ingaat tegen alle redelijkheid, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter dan ook tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden dienen over te gaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd sanctioneren.

In casu kan er gesteld worden dat er een totale wanverhouding bestaat tussen enerzijds de feiten en anderzijds de beslissing van het bestuur.

Het is manifest onredelijk dat verweerster beslist dat een EU-burger die (tijdelijk) ziek wordt tijdens zijn zoektocht naar werk, geen kans op reële tewerkstelling maakt.

Verzoeker kreeg van verweerster reeds een onredelijk korte termijn om werk te vinden van een viertal maanden.

Het zou dan ook van een zorgvuldig bestuursoptreden hebben getuigd dat verweerster de bestreden beslissing had opgeschort met de duur van de ziekte van verzoeker.

Uit de relatief korte tijd van ziekte zoals vermeld in het doktersattest d.d. 17 juni 2013 van ongeveer een maand, kon verweerster nochtans besluiten dat het niet om een levensbedreigende en dus kostelijke ziekte zou gaan die mogelijk een belasting zou vormen voor de sociale zekerheid, doch louter om een tijdelijk ongemak voor verzoeker die hem ervan verhinderde op dat ogenblik werk te vinden.

De beslissing van verweerster is dan ook in strijd met het redelijkheidsbeginsel, reden waarom de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet in samenlezing met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verweerster toont in de bestreden beslissing geenszins aan dat verzoeker niet in de voorwaarden zou verkeren van art. 40, § 4, 2° en 3° Vreemdelingenwet.

Evenmin werd dit door verweerster onderzocht.

Het is echter niet doordat verzoeker zelf meende zijn aanvraag te kunnen doen op basis van art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet, omdat verzoeker als werknemer werk zocht, dat dit verweerster ervan zou ontslaan om te onderzoeken of verzoeker zich in de voorwaarden bevindt van art. 40, § 4, 2° en 3° Vreemdelingenwet."

3.4 Het tweede en derde middel worden wegens hun onderlinge samenhang samen behandeld.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan met welke door hem bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het verzoeker is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen. In de beslissing van 23 mei 2013 werd verzoeker er reeds op gewezen dat de aangetoonde inspanningen onvoldoende waren dat hij als werkzoekende een reële kans had op tewerkstelling. Bij gebrek aan tewerkstelling kon verzoeker ook niet als werknemer het verblijfsrecht bekomen. Verzoeker was aldus op de hoogte dat hij bijkomende documenten diende bij te brengen. De stukken die verzoeker op 28 juni 2013 heeft voorgelegd, betroffen opnieuw de reeds voorgelegde stavingstukken, met name het attest van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB van 5 april 2013 en twee inschrijvingsbewijzen bij een interimkantoor van 4 februari 2013 en 20 februari 2013. Bijkomend maakte verzoeker een doktersattest over van 17 juni 2013 waarin werd vermeld dat hij wegens medische redenen werkongeschikt was tot 14 juli 2013. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de tijdelijke arbeidsongeschiktheid niet aan de basis ligt van zijn huidige inactiviteit. Naast het attest van arbeidsongeschiktheid heeft verzoeker geen nieuwe elementen meer aangeleverd. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de toestand zoals deze bestond na 28 juni 2013.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat hij slechts vier maanden kreeg om werk te zoeken met nog één bijkomende maand. In de bestreden beslissing van 21 februari 2014 wordt vastgesteld dat verzoeker na ruim 13 maanden niet één dag was tewerkgesteld, zelfs niet op proef of op basis van interim contract. Indien verzoeker een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Verweerder merkt aldus terecht op dat geen enkel element in het administratief dossier, zoals vastgesteld op 21 februari 2014, kan overtuigen dat deze situatie in de toekomst zal veranderen. Het is niet de werkbereidheid die wordt beoordeeld maar wel de reële kans op tewerkstelling zoals artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet het voorschrijft. Verzoeker blijft ook thans in gebreke een reële kans op tewerkstelling binnen de arbeidsmarkt aan te tonen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer of werkzoekende, op grond van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet is tewerkgesteld als werknemer. Als werkzoekende dient hij, met toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt op tewerkstelling. Waar verzoeker stelt dat hij slechts gedurende ongeveer een maand arbeidsongeschikt was en thans bijgevolg een reële kans maakt op tewerkstelling, kan hij niet worden gevolgd. Nu verzoeker in een tijdspanne van ruim 13 maanden geen enkele dag was tewerkgesteld, zelfs niet op proef of op interim basis, is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat hij geen reële kans maakt op tewerkstelling. Het komt aan verzoeker toe om met alle middelen van recht de reële kans op tewerkstelling aan te tonen. Uit de bespreking onder het eerste en tweede middel is gebleken dat verweerder op redelijke wijze heeft vastgesteld dat de bijgebrachte bewijzen onvoldoende zijn om de reële kans op tewerkstelling aan te tonen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder diende te onderzoeken of hij zich in de voorwaarden bevindt van artikel 40, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

(...)”

Verzoeker heeft, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, op 8 januari 2013 een aanvraag ingediend als werknemer/werkzoekende. Verzoeker heeft in functie van deze aanvraag de nodige stavingstukken ingediend, met name een inschrijving bij de VDAB, twee inschrijvingsbewijzen bij een interimkantoor en een doktersattest. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen onderzoek te hebben gedaan over het feit of hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt of een opleiding volgt, nu hij een aanvraag indiende als werknemer/werkzoekende en in functie daarvan stukken heeft ingediend.

Een schending van artikel 40, § 4, 2° en 3° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN